

1) Estimat Pere: finalment, home! Ja deus haver rebut aquella "carta comercial" de la setmana passada, justifi- cable només per l'ansúmia que produïa la total manca de notícies. Vais imaginar-me un minut de coses, totes, per sort, llluny de la veritat. L'ansia que em caracteritza, em magnifica i em vesteix en feia creure a) que s'havia desen- cadenat una forta repensió; b) que haurien suspès el Premi i empresonat el jurat; c) que hi tornava a haver censura de la correspondència... no val la pena d'allargar la lli- ta! Se'm va ocórrer la tanjanada d'escriure't en castellà per tal d'evitar, a danera instància, si no t'haurien empresonat també a tu. I amb aquest pensament desorbitat acabo la relació de les meves arrencades de cret.

No m'ha pertorbat el resultat del Sant Jordi perquè l'esperava. T'ho deia, sincerament, en una carta anterior. Crec que la novel·la és impubliable, sota les circumstàncies actuals, és clar. La nota estúpida de la Hoja oficial m'ho confirma ple- nament. Déu nos en guard! El que para és que ^{hi ha} ~~una~~ vol i dol. Conscientment saps que no hi ha res, a fer més d'inconscient et burxa i et fa dormir flanaganent, en barreja de somnis des- perts i somnis adormits. A part dels motius que tu assenyalas, ja previstos i analitzats, encara en queden d'altres, que tard o d'hora també haurien perat. També els insinua la Hoja oficial.

3/20 a recollir-los - vull saber ben aviat què en pensen
l'un i l'altra, dit ben honestament.

Sí, en efecte: l'accident i l'apendicectomia de
la Muguis van absorbir el raconet preparat. Ni he pogut
acabar de pagar les peces que es necessiten per a la recons-
trucció del Gordini i encara és al taller, fet una coca. Tan-
bé hi tenim l'Opel. Se'ns va desbielar i ara l'estan bieldant.
Però, t'ho deia en castellà i en funcions de Director Crea-
tivo, encara no desisteixo. Vull venir a principis d'any
perquè les possibilitats del 1964 se m'acaben per moments.
n'hi havia unes quantes més quan he començat a escriure't
i en aquesta estona ja gairebé s'han esfumat. Però el 1965
serà diferent - sembla, Rosa, sembla! - i vindré encara
que sigui per quinze dies. Portaré motres i pel·lícules i potser,
per primera vegada en la meua vida, sabré el que és un viatge
de negoci! I si lligo, no m'hi pensaré ni mitja hora a can-
viar de residència.

Com que em sembla que ja t'ho he dit tot, t'ex-
pliko els dos millors acudits que corren aquests dies. El
primer: són dos esclaus romans. Un: - I a tu, què et
va passar? L'altre: - Doncs anava pel caner i vaig topar-
me amb Cleopatra. M'havien ponderat tant la seva bellesa

2) I d'altres més, com el que s'hauria originat pel fet del nostre
amagadisme, empetiten les possibilitats que jo guanyés. Però
no estic gens descontent, ni amargat. Ja sé que la meua Crò-
nica no és una novel·la extraordinària. Din, d'una manera
divertida, quatre o cinc veritats que algun dia altra gent han-
rà de dir. Imaginativa m'és, mal m'està el dir-ho i, també
t'ho vaig dir anteriorment, almenys jo m'hi divertia molt es-
crivint-la i llegint-la. La celebració de l'enginy propi comença
per un mateix. Referint-me altra vegada a paraules teues, quan
vaig enviar-te el meu paper sobre l'Ombra de l'Atzarava vas
fer-me l'honor d'incloure'm en aquest jurat simbòlic per al
qual escrivim. Cal que et digni com és tremendament recíproc? Jo
 voldria que la llegissis — la Crònica — de seguida, d'una tirada,
i que me'n dignéssis l'opinió. La d'en Tasis també m'interessa
d'una manera fonamental. I la de la Rosa. De ahí enfuera...
¿quién sabe! Com sigui, ja he complert amb la meua conscièn-
cia: l'he pensada i l'he escrita en català i m'he demostrat un
estat d'asèpsia espiritual. 25 anys d'exili no m'han aplatanat
gens ni mica. Tinc un esplèndid oferiment del Fondo de Cultura
Econòmica i ja l'estic traduint. Hi afegeixo tot el que vaig m-
primir a l'hora de passar-la en net, per veure si la feia més
publicable. En la versió castellana puc tirar al dret i tots hi
sortirem guanyant. Sembla, Rosa, sembla! Insisteixo: si tu
i la Rosa poden proveir un exemplar — si els foren l'autorit-

4 / que no vaig poder resistir la temptació i vaig arrencar-li la túnica. — Ah, sí? I què, com és, ella? — A veure si t'ho explico després. Ara ja surten els lleons!

L'altre = era un capità de vaixell, llop de mar fet en mil tempestats. Havia començat la carrera als deu anys, com a gumet, havia navegat pels set mars i coneixia l'ofici com ningú més. Duia sempre un paper a la mà dreta i se'l mirava de tant en tant, una d'ull, i tornava a cloure el puny. Tothom es pensava que fóra com un amulet. En plena tempestat donava ordres encadenades i miradetes al paper. Un dia va moure a bord. Tots hi van córrer. I el primer que van fer va ser obrir-li la mà i llegir el paperet. Deia = "Babor, esquerra. Estribo, dreta".

Feu-vos hi dos bons tips de rime i així ens abraçarem entre riallades. Fins ara, estimats tots,

Donec
21 de desembre del 1964